

thi faa tjener man samme Hæere. Det er dette, Lovforslaget har foreslaaet; kun forekommer det mig, at Lovforslaget ikke har været ganske konsekvent i den Maade, hvorpaa det har indført dem, idet man har ladet Brigaden beholde noget af den administrative Nødvendighed, hvad jeg ikke kan anse for at være heldigt. Jeg skal i saa Henseende nævne §§ 7 og 10, som bestemme, at Rekrutterne fordeles til Brigaden og af denne igjen til Bataillonerne. Jeg skal nævne § 71, hvor Brigadeforslaget har Forremmelsesret med Hensyn til Underofficerer, og Lønningslovens § 10, hvor Underofficererne med Hensyn til Lønningsklasserne fordeles brigadewis. Jeg tror, det er et Brud paa Principet. Naar man har Brigader, hvad jeg anser som nødvendigt, saa maa de være rent og skjært som taktiske Institutioner, medens den taktiske, administrative sociale Institution bliver Regimentet. Hvad Regimenterne angaar, da har man i det foreliggende Lovforslag foreslaaet dem indførte paa en Maade, som jeg ikke kan anse for ganske heldig. Medens vore Galobrigader nu bestaa af to Linie- og en Reservebataillon, og Regimentet saaledes kunde være skabt ved at give Galobrigaden en Regimentsstab, skal efter Forslaget de nye Regimenter bestaa af tre Liniebatailloner; man affafler saaledes Reservebataillonen. Jeg anser dette for i høi Grad uheldigt, thi maa det end indrømmes, at Reservebataillonerne ikke ville være fuldstændig i Stand til at være krigsberejede samme Dag som Liniebataillonerne, saa er det jo noget, hvorpaa der kan raades Bod ved en Forøgelse af Befalingspersonalet; men det er ingen Grund til at affafler dem, og jeg vilde derfor beklage dette saameget mere, som de have vundet stor Anseelse i Hæren. Som Støtte herfor skal jeg tillade mig at henvise til en Udtalelse, som findes i Landstings Tidenden for Sessionen 1875—76, en Udtalelse, der bør tillægges saa meget større Betydning, som den erede Landstingsmand, der fremsatte den, selv er Chef for en Reservebataillon og som Sjæl deraf kan tale af Erfaring. Men denne Affaflelse af Reservebataillonen er igjen kommen til at influere paa den Maade, hvorpaa Rekrutterne nu fordeles. Medens Rekrutterne hidtil fordelte paa 10 Batailloner, skal efter Forslaget Rekrutterne fordeles paa 15 Batailloner. Lige vi en aarlig Tilgang af 5000 Mand, saa faa Bataillonerne nu hver et Antal af 500 Rekruter; fordeles Mandstabet derimod paa 15 Batailloner, faar hver Bataillon noget over 300 Mand. At der altid finder Tilgang Sted i Rekrutstyrken, er en Selvfølge; Tallene maa reduceres, og man kan saaledes sige, at Rekrutbataillonerne nu i Virkeligheden faa en Tilgang af 450—440 Mand, medens de efter Forslaget ville faa henved 300 Mand. Men gaar man ind paa dette Forslag, saa rører man ved et af de Goder, som Hæren har skabt sig, og som i det Mindste jeg sætter overmaade megen

Pris paa, nemlig det, at vi igjennem den aarlige Tilgang ved Bataillonerne have et Apparat, der er stort nok til, at Rekrutterne bestandig ved alle Øvelser kunne have et sandt Virkelighedsbillede for Øie og ikke behøve at ty til Fantasi, og det er netop denne Omstændighed, der har gjort, at Uddannelsen er bleven saa god, som den er. Indskrænker man derimod Rekrutternes Antal og lader det gaa ned til 300 Mand, vil en stor Del af det, der skal indøves for Rekrutterne, ikke kunne indøves af den Grund, at Apparatet ikke er stort nok til at gennemføre den taktiske Inddeling i alle dens Led, thi dertil behøves mindst 400 Mand. Nu er der vel blevet sagt, at det Resultat, der er vundet ved den nuværende Ordning, maasse er vundet paa den enkelte Mand's Uddannelses Bekostning; det tror jeg ikke. Det kommer an paa, hvad man forstaaer ved Enkeltmand's Uddannelse; hvis man vil forde den saaledes, at Enkeltmand hver Dag tages frem og underkastes en særlig Dressur, ja saa er det vist; den Slags Enkeltmand'suddannelse have vi ikke, og den ønsker jeg ikke, vi nogenstunde skulle faae. Jeg forstaaer derimod ved Enkeltmand's Uddannelse, at der under Øvelserne vaages over, at de udføres, saaledes som de skulle, og hvor der er Feil tilstede, skrives ind for at faae den rettet. Men den foreslaaede Ordning medfører efter min Mening ogsaa visse andre Ulemper. Det er bekendt, at Krigsministeriet gjennem forskjellige Aar har ført Forhandlinger med Kommunerne om at faae tilveiebragt et Kaserne-system; men gaar Lovforslaget igjennem, saa vil det jo føre til, at en Kommune det ene Aar faar sin Kaserne belagt med en Bataillon og det andet Aar faar den belagt med to Batailloner, efter som Kasernen selvfølgelig maa være beregnet paa Maximalstyrken. — Men hvem skal faa godtgjøre Kommunen, at dens Kaserne hvert andet Aar kun belægges med halv Styrke. — Indenrigsministeriet vil neppe gjøre det, og jeg tror, at Kommunerne overfor en saadan Udfigt ville vise mindre Tilbøjelighed til at gennemføre Kaserne-systemet. Hvad Rytteriet angaar, da skal jeg gjerne indrømme, at Forslaget, saaledes som det foreligger, er fuldstændig principrigtigt. Det er rigtigt at have Regimentet paa 4 Eskadroner — det bør vi ogsaa have her, da man har det alle andre Steder. Naar jeg imidlertid vilde være tilbøjelig til at gjøre mig til Talsmand for at beholde vore 5 Regimenter paa 3 Eskadroner — alle selvfølgelig Linieeskadroner, er det, fordi jeg har Respekt for Traditionen og holder ikke af at gribe ind i det Bestaaende. Vi have desværre alt for meget rokket og omkalfatret; vi gjorde det i 1867 for Rytteriets Bedkommende, og gaar Forslaget igjennem, skulle vi atter til at ride Regimentet itu.

Hvad Artilleriets Ordning angaar, da skal jeg forbigaa en lille Forandring, der er sat ind i